

Патријарх Порфирије: Апелујемо на оне који имају кључеве мира у свету да их употребе како би дошао мир на све људе на Косову и Метохији

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 1. октобра 2023. године свету архијерејску Литургију у храму Светог Саве на Врачару. Том приликом, патријарх Порфирије је истакао:

– Ми често имамо утисак, а понекад и дубоко уверење, да је довољно то што смо крштени у Православној Цркви, што смо православни хришћани, да бисмо могли да будемо сигурни да смо вреднији и бољи од других, а у ширем смислу те речи и сви православни хришћани, будући да су чланови једне свете, саборне и апостолске Цркве, истините Цркве, истините вере, имају доживљај да је то само по себи довољно да будемо милији Богу од других људи и да заправо Бог припада само нама и само ми припадамо Њему.

У тим тренуцима заборављамо пре свега начелну истину да је Бог створио људски род, да је створио сваког човека по својој слици и прилици и да хоће да сви дођу у познање истине, тј. у заједницу са Њим. Наравно да је неизмерно важна чињеница да смо православни хришћани, и наравно да знамо да је пуноћа откровења Божјег дата Цркви Христовој и да се та пуноћа откровења Божјег у православној вери чува неокрњено, онако како је Господ предао и открио апостолима и онако како су апостоли кроз Цркву до наших дана преко Светих отаца нама предали. Та иста чињеница наравно да јесте утеха за нас, међутим у исто време нас позива на неупоредиво већу одговорност и дубље разумевање откровења Божјег, на одговорност за своје спасење, али не само за своје, него и за спасење својих ближњих, али и за спасење читавог света. То што имамо истинску, чисту, неокрњену веру треба да се преточи и пројави у конкретном животу, да та наша вера буде толико велика да и они којима она недостаје, или они код којих је погрешна, могу да имају утеху на крилима наше вере, могу да имају наду нашом вером и могу да се спасавају нашом вером. Вером родитеља, онда када је члиста, истинска, практична и конкретна вера, вера која је живот, и деца тих родитеља бивају обасјана и покренута Духом Светим и она бивају ношена том вером. И обрнуто, вером њихове деце родитељи имају духовне добробити и благодети. Вером нашом наше комшије, наши рођаци и сродници, али и сви остали у нашем народу који немају довољно вере, или имају површну веру, или сматрају себе неверницима, могу бити помиловани ако је вер наша истинска, чиста, практична, преточена у живот. Толико пута смо имали прилику да видимо то у Јеванђељу.

Дакле, није довољно да будемо споља православни хришћани, па да онда будемо уображени, самољубиви и самодовољни, него треба да будемо смиреноумни, да будемо испуњени милосрђем, а управо данашња прича из Јеванђеља говори о томе. Јеванђелист Матеј описује жену Хананејку, а исту причу имамо и код јеванђелисте Марка који ту жену назива Сирофеничанком. Дакле, она не припада изабраном народу, не припада истој вери којој припадају и апостоли и коју негује изабарни народ. Знамо да су готово по правилу припадници изабраног народа у стара времена сматрали да само њима припада спасење и да је Месија само њихов Спаситељ, а да су сви остали достојни само презира, јер су припадници другог народа, али и друге погрешене вере.

И у овој причи имамо једну унутарњу, дубинску драму односа те жене, која не припада изабраном народу, према Месији, али исто тако и односа ученика

Христових према тој жени која је многобожац, која припада идолопоклоницима. Она, осећајући у дубини душе своје да Исус није обичан човек, да помаже на све стране, да исцељује, осећа љубав према Њему и поверење. Иако не припада изабраном народу нада се да Он може да исцели њену болесну кћер, прилази му и вели: Господе, помилуј, спаси моју кћер, она је болесна; а Господ каже: Не бацају се бисери пред свиње и не даје се храна са трпезе господара псима. Међутим, ова жена, имајући дубоку веру и дубоко поверење, зна да је Месија онај који је љубав, зна да Исус има љубави према сваком човеку. Она има поверење да ће и њој помоћи, има веру у Њега, али има и смирење. Није прихватила те оштре речи које је Исус упутио, а речи Исусове њој упућене заправо није оно што Он сам мисли и осећа у односу на њега, него Он говори оно што верују припадници изабраног народа, оно у шта верују они који су самодовољни и самољубиви. Он поступа онако како и сами апостоли у том тренутку осећају ту жену, који кажу када је она покушала да приступи Исусу: Отпусти је! Отерај је! Дакле, и они је презиру. И Исус у овом тренутку обраћајући се грубо са презиром у односу на ту жену, која је многобожац, заправо говори језиком скамењених срца чланова изабраног народа, срца хладних и затворених, који мисле да је довољно то што припадају изабраном народу, а да није потребно да оно што су заповести Божје претворе у своју живот, а једна од њих је: Љуби ближњег свога као самога себе. И када не одступа та жеља онда Господ каже: Велика је вера твоја и нека ти буде како хоћеш. Дакле, Господ је хтео да покаже да нису спољашњи критеријуми оно што одређује како ће око Божје на нас гледати, него унутарњи критеријуми и хоће да покаже пред свима, најпре пред апостолима, а онда пред свима нама до данас, да је важно да постоји истинска и права дубинска вера која је поверење у Христа у души онога који се обраћа Христу. А онај који верује биће му по вери, тј. онако како верујемо тако ће бити. Зато, браћо и сестре, и данас нама је потребније више него ишта истинска дубинска права вера и да знамо да ће нам бити по вери онако како верујемо и онолико колико верујемо. Онолико колико имамо поверење у Бога толико ће и Господ нама узвраћати. То и јесте чудо, чудо никада не претходи вери. Чудо је увек последица вере. И све оно што бива у нашем животу јесте последица наше вере.

Најбољи показатељ колико верујемо и каква нам је вера јесте то колико имамо смиреноумља и мира и како нам је у животу. Тамо где постоји смиреноумље, где постоји мир, ту је мир и око нас. Данас је више него потребно да се молимо за мир, за нашу браћу и сестре на Косову и Метохији. Уназад деценијама они су на крсту, а данас се тај крст разбуктао. Да се молимо да им Бог да пре свега вере и снаге и поверење у Бога, да будемо

увек уз њих, али да се молимо и за мир за све оне које живе на Косову, јер није могуће задобити мир у себи и за себе ако је онај поред нас немиран. То је као у једној фамилији, у једној породици. Може ли муж бити миран ако му је жена немирна и обрнуто? Дакле, морамо се борити за мир и за нашег ближње како бисмо имало мир у себи. Да се молимо за нашу браћу и сестре на Косову и Метохији, да апелујемо на оне који безмало имају кључеве мира у свету, који имају моћ и силу да те кључеве употребе на најбољи могући начин, да те кључеве заиста употребе како би дошао мир на све људе на Косову и Метохији и како бисмо сви управо попут Хананејке молили да Господ буде са нама, а онда препознао да имамо вере, да имамо поверења и љубави у Њега па да се онда Његовом благодаћу, енергијом и силом деси чудо и у нама и око нас и како бисмо га славили сад и увек и у векове векова. Амин!

Косова и
љубави у

spc.rs